

nostres no s'han adonat que els carrers que ara es comencen, poden tenir un esdevenidor brillant que cal tenir present. El carrer de Corró quan es començà en el segle XVI no tenia pas —naturalment— la importància que té ara. Els que creuen que pel nom de Francesc Layret seria un despreci donar-li un dels carrers novells, potser d'aquí vint anys ho veuran totalment diferent; tenim carrers ara poc importants que poden prendre una volada grandiosa. Aleshores cap allà a l'any 50 els semblarà poca cosa el nom que tenen ara i els el deuràn canviar novament per posar-los en un altre que considerin digne de la seva importància. Es necessari que tots plegats sapiguem mirar enrera i endavant.

NYICRIS

Cal que hi pensem

La setmana passada va suggerir-se en el decurs de la sessió municipal, la fórmula de resoldre si no definitivament, per un temps molt llarg, un dels problemes capitals que la ciutat té plantejats de tant de temps, com és el problema escolar primari.

Tothom està d'acord que l'esforç econòmic realitzat per la ciutat, és una cosa excel·lent, digne de tot elogi; però també tothom està d'acord, que si bé l'esforç aquest és molt digne d'esmentar-se, fins el moment present ha estat enfocat, i això ho diem acceptant totes les conseqüències de la nostra afirmació, d'una manera completament equivocada, i totalment en desacord amb els interessos de la ciutat sota aquests aspectes.

Ara bé, però: cal que els actuals legisladors de la ciutat, al dar-ee compte precisament en aquest moment de l'actuació equivocada portada a cap per els seus anteriors cedents, amb una entrada perfectament de cavall sicilià, ha d'anul·lar tota l'obra realitzada i plantejant novament el problema escolar per els seus inicis, virar en rodó i limitar-se estrictament, a atendre'l des de el seu punt de partida? En termes més clars, i tal com s'ha dit, volem creure inconscientment: l'actual Ajuntament, s'ha de desentendre de l'Institut municipal d'estudis superiors, i amb els cabals que allí hi esmerça, atendre tal com reclama la seva necessitat, el problema escolar primari?

Cal parar-hi esment en tot això. Si un problema és importantíssim, l'altre encara ho és més; això no vol dir però, que nosaltres ens guardariem molt bé de recomanar la supressió per part de l'Ajuntament, de l'Institut d'estudis superiors, i per això en el seu dia, comentàvem favorablement la disposició de la nostra Corporació Municipal, al reclamar a l'Estat la seva aportació per el sosteniment d'aquest organisme tan important en l'aspecte cultural de la nostra ciutat, i és just dir, que nosaltres el comentàvem favorablement precisament per el costat

econòmic que això implicava i no ens amagàvem de suggerir al mateix temps com es podria, resolta favorablement aquesta petició, esmerçar els estalvis que per aquest costat s'obtenien, a resoldre per ara i per un llarg temps, el problema escolar primari. Cal anotar, que per les dades que en l'actualitat disposem, aproximadament, són quaranta cinc mil pessetes que de reeixir els propòsits aquests, s'estalvien. Quantitat més que suficient, per atendre com cal el nostre problema.

I doncs, no ens sabem estar de preguntar-nos: a que ve, que resolent així el nostre problema, es formulin al si de la Corporació Municipal suggerències noves com la formulada per un regidor en la sessió de la setmana passada? Volem creure, que raons de premura, aconsellen aquesta solució, que així únicament resta a les mans dels contribuents granollerins per ésser immediata i per altra banda, no s'ha d'esperar la resolució, que sempre podria ésser més o menys llarga, del expedient obert al Ministeri per l'altra solució. De més a més, que si vingués del Ministeri una resolució favorable, aleshores ens trobarem necessàriament que les quaranta cinc mil pessetes que s'haurien d'esmerçar per atendre l'instrucció primària i que ja foren sobreres de les consignades pel manteniment de l'Institut municipal, podrien suprimir-se del pressupost, i per tant són unes pessetes que el contribuent granollerí podria adonar-se com es queden al seu calaix, amb la satisfacció de tenir un dels problemes granollerins més importants, resolt, per ara i per un llarg temps.

FLORIAM

Comparança

En el lloc més ombrívol del bosc neix la font humil, llisca suaument entremig de la molsa, contorneja les pedres fent mil sinuositats. Els aucells cantant amb sons dolços, el vent remou tendrament les fulles, l'aigua rumoreja, tot suau, tot místic, l'ànima s'encongeix, amoroses recordances s'ensenyoreixen del pensament, dolça somnolença tanca les nostres parpelles, la natura tota, des de la més petita fulla al més petit aucell, és impregnada en el nostre cor. Hermosa font!, ta quietud, el teu misticisme, armonitzen el meu cor, vibren en ell totes ses cordes, sento en mi la dolça amargor del primer amor, flames que no cremen però que gratament torturen, belles hores passades al teu costat sentint-te lliscar sobre el teu llit de sorra! Mes, ai!, empès per una força a la meua voluntat haig d'aixecar-me i segueixo pas a pas el curs del meu estimat mantantial.

El seu curs, primer pausat, s'és esdevingut ràpid; no puc menys de pensar que quelcom d'important ha de succeir. De prompte, entremig del cant que els aucells ofrenen a la natura com a remerciament dels favors que d'ella reben, sento un bronziment persistent, fosc, lluny en-

cara. Oprimit s'em posa el cor, sento en ell una enyorança, tinc en ell sols presentiments, sento afany de saber el què és al mateix temps que por d'arriyar-hi. Més la força que venç la meua voluntat, m'impeleix, fent-me seguir el curs del riu que em marca la ruta. Arribo al fi al lloc on es produeix el soroll que tant m'intrigava: és sols promogut per l'aigua que cau en forma de cascada. Bell espectacle! Desitjo saborejar-lo. El petit doll d'aigua convertit ja en torrent, cau des de una bella alçada, rebotant entre penyes, partint-se en llocs, ajuntant-se en altres, triant-se i destriant-se, formant calat corinatge que mig cobreix les penyes per les quals corre vertiginosament.

El lloc no deixa d'influir en les meves remembrances, em sento polsats tots els meus sentiments, mon primer amor ha estat substituït per altres passions més turbulentes, ràpides com la caiguda de l'aigua, passions que trenquen l'ànima com l'aigua s'és partida per les penyes. El meu caràcter s'és transformat: primer jovenívol i tendre, ara violent i ensuperbit, el meu cor fatigat de tants estralls, necessita quelcom menys de violència, vol un poc més de tranquil·litat.

Segueixo el meu passeig prop la riera, el jas del riu es fa profund, les vores ja són més separades. Alço els ulls. Res em tapa ja la vista, no hi és ja el sostre format per el brancatge del bosc, ja no hi és la foscor, l'horitzó és més ampli, som a la plana, el riu corre mansament per el seu jas, la seva tranquil·litat contrasta amb les turbulències dels seus principis, l'aigua es diria que reposa, ja no hi són aquells aucells que cantaven la natura, en ses vores ja tranquiles hi neden plàcides oques, hi beuen manses ovelles. El riu segueix la seva vida, atravesa planes trencades per les serres, va engroixint són capdal, manté sempre la mateixa velocitat, va avançant terreny, arribant per últim al mar on s'hi confón i desapareix.

Així és la vida de l'home, alegre i humil primer, es torna superba i plena de passions turbulentes en sa joventut, per després transcórrer monòtona i tranquil·la, per a que al cap i al fi morir i desaparèixer confós amb l'infinit.

ARNAU VILARDEBÒ

Copiem de "La Veu de Catalunya"

UNA IDEA

«A la darrera sessió de l'Ajuntament de Granollers, el conseller delegat de Cultura Andreu Busquets, presentà una proposició en la qual deia que, donat l'estat d'abandó en què es troben uns tres cents infants, que per manca d'escoles no poden anar-hi, l'Ajuntament podria acordar que, ja que segons acord anterior de l'Ajuntament s'havia retornat als industrials i d'altres la dècima de la contribució corresponent als tres trimestres d'aquest any, es sol·licités dels veïns que deixessin de percebre aquella quantitat i que seria destinada a la construcció d'un nou grup escolar.

La idea del senyor Busquets la trobem molt acceptable, per raons ben distintes. El fet donar cabuda a les escoles